

POLNOČ

Jože Udovič

Nad morjem
vzdihuje noč.
Temno, visoko
drevo nad mano.
V njem utriplje
nočne ptice
pobliskujoči klic,
svetilnik glasu,
ki kaže čolnom
na otok mrtvih.

Duša, izbrana,
da bi te nosila
ladja začudenja
glej, dnevi
so v daljavi
kot bela mesta.
Duša, za odisejo
zvezda rojena!

Zakleto
na nočnem bregu
te slepijo
črni bliski.

S pomilovanjem
te najde jutro,
opito, zleknjeno
med blatno trnje.

In tuji dan
je samo novo
izgnanstvo zate,
duša, izbrana,
da bi te nosila
ladja začudenja,
za odisejo
zvezda rojena.